

Arrest

nr. 220 264 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HEIRMAN
Kapellestraat 33
9220 HAMME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HEIRMAN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 februari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) op basis van een tewerkstelling als au pair. Het visum wordt uitgereikt en is geldig van 18 maart 2017 tot 18 maart 2018.

1.2. De verzoekende partij betreedt op 18 maart 2017 het Belgische grondgebied. Ze wordt in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart, geldig tot 14 april 2018.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 11 juli 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 23 juli 2018 ter kennis gebracht.

1.4. Op 24 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [G.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [1993]

Geboorteplaats: onbekend

Nationaliteit: Zuid-Afrika

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toe passen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Hamme op 28.09.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar het visum is echter verlopen en betrokkene beschikt dus niet langer over een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft sinds 19.03.2017 in de Schengenzone. Betrokkene was in het bezit van een A-kaart, die vervallen is op 14.04.2018.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2018 dat hem/haar betekend werd op 23.07.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene opende op 11.07.2018 een huwelijksdossier bij de gemeente Hamme met [V.M.,Y.]. De partner van betrokkene beschikt over de Belgische nationaliteit.

Echter haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen

ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Zuid-Afrika. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Zuid-Afrika geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

“De verloofde van verzoekster heeft een Belgische nationaliteit. Verzoekster en de heer [V.M.] hebben een intense relatie. (stuk 12)

Verzoekster beroept zich op artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarborgt:

[...]

Vooreerst vormt verzoekster op geen enkele manier enig gevaar voor de in dit artikel aangehaalde belangen, zodat een drastische inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, niet gerechtvaardigd is.

De verzoekster verwijt de Staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven dat verzoekster met haar vriend onderhoudt, en dat zelfs een huwelijksaanvraag werd ingediend, en waarvan de Staatssecretaris voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was.

Uitwijzingsbeslissingen moeten voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 EVRM (wettigheid, noodzakelijkheid in een democratische samenleving en proportionaliteit ten opzichte van het beoogde legitieme doel).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu bestaat de schending erin dat de Staatssecretaris niet is nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip ‘gezinsleven’, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153)

In de bestreden beslissing wordt vooreerst volkomen terecht aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven, aangezien wordt vermeld dat het de heer [Y.V.M.] vrij staat om verzoeker achterna te reizen naar het land van herkomst om daar hun familiaal leven verder te zetten. Hieruit blijkt dat de bevoegde overheid erkent dat er in casu sprake is van gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien blijkt dat zelfs een nauwkeurig onderzoek op grond van alle omstandigheden waarvan de overheid kennis had of moest hebben, in casu niet werd uitgevoerd. De “fair balance” werd niet gemaakt. Door de bevoegde overheid wordt enkel gesteld dat de partner van verzoekster haar achterna kan reizen naar het land van herkomst. Daaruit leidt de Staatssecretaris dan verder af dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dergelijke algemene en abstracte formulering ondermijnt elke belangenafweging die de bevoegde overheid gehouden is te maken in toepassing van artikel 8 EVRM. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat

de overheid het juiste evenwicht heeft willen nastreven, terwijl zij hiertoe verplicht is. Elke afweging of nauwkeurig onderzoek ontbreekt. Enkel een abstracte stijlformule wordt gebruikt.

Frappant is tevens dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris reeds werd genomen op 24/09/2018, niettegenstaande dat verzoekster en haar vriend slechts werden verhoord op 28/09/2018. De bestreden beslissing vermeld nochtans dat voorafgaandelijk aan deze beslissing betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 en dat rekening werd gehouden met haar verklaringen. Dit is niet mogelijk gezien de beslissing reeds genomen werd op 24/09/2018?! Zodoende is er sprake van vooringenomenheid van de Staatssecretaris!

De beslissing werd genomen zonder een afdoende onderzoek voorafgaand aan de beslissing.

Verzoekster en haar verloofde zijn allebei financieel niet in de mogelijkheid om wederom vliegtuigtickets naar Zuid-Afrika te betalen. Dergelijke vluchten zijn zeer duur en verzoekster bevindt zich in een financieel precaire situatie aangezien zij op heden geen werk heeft. Het zou aldus niet “maar” om een tijdelijke scheiding van verzoeker en haar partner uitmaken en aldus niet slechts een tijdelijke schending van artikel 8 EVRM betreffen.

De bestreden beslissing schendt aldus het artikel 8 EVRM.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij betoogt dat zij een intense relatie heeft met haar verloofde met de Belgische nationaliteit. Zij wijst op de ingediende huwelijksaanvraag. Zij stelt dat dit gezinsleven, waarvan het bestuur kennis had, niet in rekening is gebracht.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij een Belgische partner heeft en met hun huwelijksplannen. De verwerende partij aanvaardt in haar beslissing het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven, minstens trekt zij dit niet in twijfel, nu zij naging of een verwijderingsmaatregel al dan niet proportioneel is gelet op het gezinsleven. De verzoekende partij houdt dan ook ten onrechte voor als zou haar ingeroepen gezinsleven niet in rekening zijn gebracht.

De vraag rijst vervolgens of een zorgvuldige en redelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van dit gezinsleven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op een gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het

bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt geïnduid dat het gegeven dat de verzoekende partij in het huwelijk wenst te treden met een Belgische onderdaan niet automatisch recht geeft op verblijf. De verwerende partij oordeelt dat de terugkeer van de verzoekende partij naar haar herkomstland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een gezinsleven, nu deze geen beëindiging impliceert van de gezinsrelatie, maar hoogstens een tijdelijke scheiding van de partner. De verwerende partij is van mening dat de partner de verzoekende partij achterna kan reizen naar Zuid-Afrika.

Uit deze voorziene motivering blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in rekening is gebracht, alsook dat een zekere belangenafweging werd doorgevoerd in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij is van oordeel dat in de huidige omstandigheden de scheiding van de partner hoogstens tijdelijk is, en een dergelijke tijdelijke scheiding in casu niet disproportioneel is. De verzoekende partij houdt onterecht voor als zou geen toetsing aan artikel 8 van het EVRM hebben plaatsgevonden.

De verzoekende partij geeft nog aan van mening te zijn dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een algemene en abstracte belangenafweging, maar de vaststelling dringt zich op dat de verwerende partij is nagegaan of het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken en of er hinderpalen voorliggen die verhinderen dat het gezinsleven elders, in casu in Zuid-Afrika, worden verdergezet. Zij oordeelde dat de scheiding van de partner hoogstens tijdelijk is en zag geen redenen waarom de partner de verzoekende partij niet kan volgen naar Zuid-Afrika. Er heeft bijgevolg een belangenafweging plaatsgevonden aan de hand van de relevante criteria. Het komt de verzoekende partij in deze situatie toe met voldoende concrete argumenten aan te tonen dat de gedane belangenafweging niet op voldoende zorgvuldige wijze is gebeurd, of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij geeft aan dat het gezinsleven niet mogelijk is in Zuid-Afrika, waar zij noch haar partner de financiële middelen heeft om vliegtuigtickets naar dit land te betalen. Zij stelt zich in een precaire financiële situatie te bevinden, waar zij thans geen werk heeft. Om deze reden(en) betwist zij dat er hoogstens sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding van haar partner. In zoverre de verzoekende partij aangeeft in de financiële onmogelijkheid te zijn om gevolg te geven aan het haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat zij niet concreet aannemelijk maakt dat zij geen enkele financiële reserve meer heeft en al zeker niet dat zij hiervoor dan niet dienstig een beroep kan doen op de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek zoals deze worden geboden in België. Bij de kennisgeving van de bestreden beslissing werd de verzoekende partij zo ook een brochure overhandigd, waarin verdere uitleg wordt gegeven over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Dit betoog kan dan ook niet overtuigen en kan op zich geen afbreuk doen aan de genomen beslissing. De verzoekende partij beperkt zich verder tot een blote bewering dat haar partner geen vliegtuigticket naar Zuid-Afrika zou kunnen betalen, zonder zulks aan de hand van concrete argumenten en een begin van bewijs aannemelijk te maken. Dit betoog kan dan ook evenmin worden aanvaard. De

verzoekende partij toont niet aan dat er concrete hinderpalen bestaan in hoofde van haar partner om haar achterna te reizen naar Zuid-Afrika of om het gezinsleven op normale en effectieve wijze verder te zetten in dit land. Bijgevolg weerlegt zij evenmin het motief dat de bestreden beslissing hoogstens een tijdelijke scheiding van de partners hoeft te betekenen.

De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partij ook niet om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te verblijven van zodra zij opnieuw voldoet aan de geldende toegangs- en verblijfsvoorwaarden.

Er moet ook worden opgemerkt dat de verzoekende partij in het verleden enkel werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf in België op basis van haar tewerkstelling als au pair, zodat het voor haar en haar partner duidelijk moest zijn dat de uitbouw van een gezinsleven in België een precair karakter kende.

De verzoekende partij weerlegt het motief niet dat haar partner haar kan volgen naar Zuid-Afrika en evenmin dat in deze omstandigheden er hooguit sprake is van een tijdelijke scheiding van de partner en haar gezinsbelangen niet disproportioneel worden benadeeld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken. Zij toont met haar betoog niet aan dat de gemaakte belangenafweging onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk of disproportioneel is in het licht van haar gezins- en persoonlijke belangen.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij, los van haar gezinsleven, duurzame banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de wettelijke binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Er blijkt ten slotte ook niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar betoog dat de bestreden beslissing reeds werd genomen op 24 september 2018, terwijl zij pas werd gehoord op 28 september 2018. Zij geeft immers niet aan dat zij tijdens haar gehoor nog nieuwe elementen naar voor bracht die het bestuur niet reeds had betrokken bij zijn besluitvorming en die konden leiden tot een andere beslissingname.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Zorgvuldigheidsbeginsel

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. (R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006). Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

“Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.”(A. Mast ea., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1991, 53)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid rekening heeft gehouden met de verklaring tot huwelijksaanvraag het bewijs van de huwelijksbeloften dd. 09.08.2018, terwijl hij hiervan duidelijk wel reeds kennis van had! Verzoekster en haar partner waren namelijk reeds

een aantal maanden bezig met de voorbereidingen en het verzamelen van de nodige documenten voor de huwelijksaanvraag.

Uit de tekst van de verhoren (stuk 11) van verzoekster en de heer [V.M.] blijkt duidelijk dat zij effectief een liefdesrelatie hebben. Het huwelijk zal dan ook naar alle waarschijnlijkheid worden toegestaan.

Nogmaals kan herhaald worden dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris reeds werd genomen op 24/09/2018, niettegenstaande dat verzoekster en haar vriend slechts werden verhoord op 28/09/2018. De bestreden beslissing vermeld nochtans dat voorafgaandelijk aan deze beslissing betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 en dat rekening werd gehouden met haar verklaringen, hetgeen onmogelijk is gezien de beslissing reeds genomen werd op 24/09/2018?! Zodoende is er sprake van vooringenomenheid van de Staatssecretaris!

De beslissing werd genomen zonder een afdoende onderzoek voorafgaand aan de beslissing.

Bovendien dient te worden verwezen naar de tijdelijke bescherming tegen gedwongen uitvoering ten gevolge van het onderzoek naar een schijnhuwelijk(zie verder). De Staatssecretaris dient hiermee ook rekening te houden!

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.

Evenredigheidsbeginsel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een sanctie die niet evenredig is aan het emotioneel leed van verzoekster en haar partner en aan de administratieve en financiële inspanningen die verzoekster en haar partner dienen te doen wanneer het bevel om het land te verlaten zou worden uitgevoerd.

Verzoekster is financieel niet in de mogelijkheid om wederom nieuwe vliegtuigtickets te betalen. De vlucht vanuit Zuid-Afrika naar België is zeer duur en verzoekster bevindt zich in een financieel precaire situatie. Het zou aldus niet “maar” om een tijdelijke scheiding van verzoekster en haar partner uitmaken.

Verzoekster losrukken van haar levenspartner, is dan ook disproportioneel.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel wordt vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening hield met de relatie van de verzoekende partij met een Belgische onderdaan en met hun concrete huwelijksplannen. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening hield met een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat enig concreet gegeven ten onrechte buiten beschouwing is gebleven bij de gedane belangenafweging. Een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding wordt niet concreet aangetoond.

De Raad herhaalt hierbij nog dat niet blijkt dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar betoog dat de bestreden beslissing reeds werd genomen op 24 september 2018, terwijl zij pas werd gehoord op 28 september 2018. Zij geeft immers niet aan dat zij tijdens haar gehoor nog nieuwe elementen naar voor bracht die het bestuur niet reeds had betrokken bij zijn besluitvorming en die konden leiden tot een andere beslissingname.

In zoverre de verzoekende partij verder betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering tijdens het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk, volstaat de vaststelling dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering van het grondgebied inhoudt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aanvaard.

2.2.3. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de bespreking van het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat de verzoekende partij niet langer is toegelaten tot een verblijf en dat het recht op gezinsleven van de verzoekende partij niet wordt miskend indien zij moet terugkeren naar Zuid-Afrika, waar haar partner haar kan volgen en er dus hooguit sprake is van een tijdelijke scheiding. Zij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat onoverkomelijke emotionele, administratieve en/of financiële hinderpalen voorliggen die een voortzetting van het gezinsleven in Zuid-Afrika in de weg staan. De verzoekende partij toont niet aan dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Evenmin wordt met concrete argumenten aangetoond dat de verzoekende partij in haar herkomstland op relatief korte termijn niet de vereiste geldelijke middelen kan verwerven die haar toelaten om, van zodra zij de toelating verkrijgt om haar partner in België te vervoegen, opnieuw naar België te reizen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel stelt de verzoekende partij als volgt:

“3.HUWELIJKSAANGIFTE

Verzoekster diende samen met haar partner reeds een huwelijksaangifte in bij de gemeente Hamme (stuk 10. Verzoekster en haar partner hebben alle nodige documenten:

- Bewijs van identiteit
- Bewijs van inschrijving of bewijs van verblijfplaats
- Akte van gewoonterecht
- Attest “geen huwelijksbeletselen”
- Geboorteakte
- Bewijs van nationaliteit
- Bewijs van ongehuwde staat

Zij voldoen reeds aan alle voorwaarden hiervoor.

Er geldt geen voorwaarde van wettig verblijf. Dit betekent dat ook mensen zonder wettig verblijf een huwelijksaangifte kunnen doen in de gemeente waar ze samen met hun partner verblijven.

Aangezien verzoekster en haar partner op heden reeds aan alle voorwaarden voldoen, kan verwacht worden dat weldra het huwelijk zal kunnen voltrokken worden.

Er is op heden een onderzoek lopende naar een eventuele schijnhuwelijk, doch zijn er absoluut geen redenen voorhanden waarom het huwelijk geen doorgang zou kunnen vinden, integendeel. (stuk 11)

Tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangsbewijs (art. 64§1 BW) afgegeven werd, dan voorziet de omzendbrief van 17 september 2013 in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering. (stuk 13) Het afleveren van een bericht van ontvangst is niet nodig in de gevallen waar de ambtenaar van de burgerlijke stand de akte van aangifte van het huwelijk onmiddellijk opmaakt.

In dit geval zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

De bescherming tegen gedwongen verwijdering geldt vanaf de datum van het ontvangsbewijs dat men ontvangt van de ambtenaar van de burgerlijke stand, eens de nodige documenten werden overmaakt om een huwelijksaangifte te doen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet gedwongen uitgevoerd tot:

- De dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken
- Het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165,§3 BW
- De dag na de voltrekking van het huwelijk

Het weze aldus duidelijk dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing d.d. 24/09/2018 ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard.

Aanvraag gezinshereniging

Nadat verzoekster en haar partner gehuwd zullen zijn, zal verzoekster onmiddellijk een verblijfsrecht aanvragen op basis van gezinshereniging, waarvoor zij eveneens reeds aan de voorwaarden voldoet. In dat geval is het niet gewenst om verzoekster eerst het land uit te zetten, terwijl zij achteraf toch terug mag keren.

Voor een aanvraag gezinshereniging zal verzoekster moeten aantonen (de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot):

- Bijdrage in administratieve kosten
- Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap: huwelijk zal normaliter weldra voltrokken worden
- Ouder dan 18 jaar: reeds voldaan
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen
- Voldoende huisvesting: verzoekster woont reeds een jaar samen met de heer [V.M.]
- Ziekteverzekering
- Gezinscel".

2.3.2. De Raad leest in de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, niet dat in geval van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, maar enkel dat de betrokkene tijdelijk is beschermd tegen een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt geenszins een gedwongen verwijdering in. Het betoog van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, te meer nu omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in haar derde middel tot een feitelijke uiteenzetting zonder te verduidelijken welke bepaling of welk beginsel zij geschonden acht en op welke wijze. Door louter aan te geven dat zij het niet gewenst acht dat haar in de gegeven omstandigheden bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, toont zij nog geen onwettigheid of onregelmatigheid aan.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij stelt als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 dd. 25.04.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische gronden waar de overheid zich op baseert. Als feitelijke gronden wordt vermeld dat verzoekster:

- in het bezit is van een geldig paspoort maar dat het visum verlopen is en dat betrokkene dus niet langer over een geldig visum/verblijfstitel beschikt op het moment van haar arrestatie*
- geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2018 dat haar betekend werd op 23.07.2018*
- dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd*
- er geen schending voorhanden zou zijn van artikel 8 EVRM*

Uit de stukken blijkt dat verzoekster en haar partner reeds verschillende maanden stappen ondernomen hadden om een huwelijk tot stand te brengen. Het huwelijksdossier werd opgemaakt op 11.07.2018, doch was de verwerende partij van deze intentie tot huwen reeds lang op de hoogte aangezien reeds veel eerder documenten voor de huwelijksaangifte aan de gemeente werden overgemaakt.

Ook gaat de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie er onterecht van uit dat er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Er is wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM, zoals hierboven reeds uiteengezet werd. Bovendien werd dit door de Staatsecretaris enkel op algemene en abstracte wijze geformuleerd. Deze formulering ondermijnt elke belangenafweging die de bevoegde overheid gehouden is te maken in toepassing van artikel 8 EVRM. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de overheid het juiste evenwicht heeft willen nastreven, terwijl zij hiertoe verplicht is. Elke afweging of nauwkeurig onderzoek ontbreekt. Enkel een abstracte stijlformule wordt gebruikt.

In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist noch precies geformuleerd minstens onvolledig. Er is geen sprake van een afdoende motivering."

2.4.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing is zo gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en op de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij was gemachtigd door haar visum. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij weliswaar in het bezit is van een geldig paspoort, maar dat het visum is verlopen en dat haar A-kaart is vervallen op 14 april 2018. Verder wordt er geen termijn gegeven voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Hiertoe wordt besloten omdat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dit waar zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2018. Verder wordt er gemotiveerd dat de intentie van de verzoekende partij om te huwen met een Belg haar niet automatisch een recht geeft op een verblijf. De verwijdering van de verzoekende partij is volgens de verwerende partij niet disproportioneel in het licht van haar recht op gezinsleven en impliceert geen beëindiging van de gezinsrelatie, maar louter een eventuele tijdelijke scheiding. De verwerende partij stelt dat de partner van de verzoekende partij haar kan achterna reizen naar Zuid-Afrika en dat een terugkeer naar dat land geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij wijst andermaal op het door haar ingediende huwelijksdossier, maar een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat dit gegeven wordt betrokken in de motivering. Er wordt geduid dat dit enkele gegeven nog niet maakt dat de verzoekende partij een recht op verblijf geniet en dat een terugkeer van de verzoekende partij naar haar herkomstland niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Haar partner kan haar vergezellen of vervoegen in dit land. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd en de verzoekende partij toont niet aan dat enig concreet element ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

De verzoekende partij kan ook niet zomaar worden bijgetreden in haar betoog dat de motivering omtrent haar gezinsleven algemeen en abstract is en om deze reden niet afdoende is. De voorziene motivering laat op voldoende wijze toe te begrijpen om welke redenen het ingeroepen gezinsleven zich volgens het bestuur niet verzet tegen de verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij zich hiertegen in rechte kan verdedigen. Bovendien dient te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij kan niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien zij deze bespreekt en betwist in haar verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting verder ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

In zoverre de verzoekende partij opnieuw de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, volstaat een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS